

ideja bili potpuno na strani proturevolucije i zato su odbili ponudu revolucionarnih mađarskih elemenata za zajedničku borbu protiv Beča i za rušenje Austrije.

Hrvatski vladajući slojevi odlučno su za očuvanje carske i staleške Austrije i kad austrijska carska obitelj pred revolucionarnim pokretom od 1848. bježi iz Beča u Innsbruck, banska konferencija u Zagrebu zaključuje, da se zamoli cara i dvor, da se presele u Zagreb. U međuvremenu pod utjecajem revolucija u Parizu, Njemačkoj, Beču i Italiji, Mađarska je spremna, da se potpuno odcijepi od Austrije; mađarski revolucionari traže u tom cilju ponovno pomoć Hrvata i spremni su pristati čak i na potpuno odcjepljenje Hrvatske i Slavonije od Ugarske, ali umjesto toga hrvatska vojska u službi hrvatskih staleža i redova ide u rat protiv Mađara i u kritičnom momentu pomaže da se spasi carska i staleška Austrija i sprječava, da ideje francuske revolucije prevladaju u političkom i socijalnom životu austrijskih naroda.

Ovu ulogu ondašnjih vladajućih slojeva u Hrvatskoj vrlo ilustrativno prikazuje Josip Horvat u svojem djelu *Politička povijest Hrvatske* i to na temelju Kulmerovih pisama Jelačiću. Kulmer, prijatelj Jelačićev, bio je član dvorske klike u Beču. On je i doveo Jelačića za bana i Jelačić je vladao u Hrvatskoj po Kulmerovim instrukcijama. U pismu od 29. VIII. 1848. obavještava Kulmer Jelačića o akciji Mađara, da pridobiju Hrvate za saradnju protiv Beča: ... »Oni hoće učiniti Hrvatima sve koncesije, dapače i onu hrvatskog govora u ugarskom saboru. Slavonija neka ostane podvrgnuta banu i